

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΘΑΟΣ ΜΟΥΣΩΝ-ΝΙΚΗΣ ΑΡ. 2

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ

10 ΛΕΠΤΑ 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

Η ΦΥΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ

Έν Έλλάδι, έτησία Αρ. 6

» » έξάμηνος » 4

Έξωτερικού έτησία Φρ. 10

» » έξάμηνος » 6

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η εξ αποστάσεως δράσις δια του ηλεκτρισμού, υπό Φ. Π. — Frank Leslie (άλληλογραφία εξ Αμερικης), υπό Tello d' Apery. — Ο τετραγωνισμός του κύκλου, υπό Φ. Π. — Ο ήλιος κατοικείται; υπό Ρου. — Ο βροχος (διήγημα πρωτότυπον), υπό Γ. Μ. — Περί της παρά τοις Σιναις ανατροφής, υπό Δ. Γ. — Η Σωσάννα Ραμώ, (μετάφρασις μετά εικόνων) υπό Maurice de Fos. — Υπηρετών το ανάγνωσμα. — Αφελιμοί γνώσεις. — Ανταποκρίσεις της «Φύσεως».

ματος), πλὴν μολονότι πολλά πειράματα ἐγένοντο ἐπὶ τούτῳ, τὸ ζήτημα ἐν τῇ πράξει δὲν ἐλύετο μέχρι τινός.

Ἐν τούτοις ὁ ἐξ Ἀγγουλέμης σοφὸς κ. Λάζαρος Weiller ἐδημοσίευσεν πρό τινος τὸν τρόπον τῆς μεταβιβάσεως τῆς ὀράσεως, διὰ μέσου μηχανήματός τινος εἰδικού ὅπερ ὠνόμασε φωροσκόπιον, φωτοσκόπιον ἢ μεταβιαστήν τῆς ὀράσεως.

Πρὶν ἢ περιγράψωμεν τὸ μηχανήμα τοῦτο θ' ἀναφέρωμέν τινα σχετικὰ περὶ τοῦ νέου τούτου εἶδους τῆς μεταβιβάσεως πρὸς πλήρη κατανόησιν τοῦ προβλήματος.

Οἱ κκ. Graham Bell καὶ Mercadier ἐφεύρον, ὡς γνωστόν, τὸν ἀκτινοφῶνον (1), ὅστις βασίζεται ἐπὶ τῆς ἐνεργείας ἣν τὸ φῶς ἐξασκᾷ ἐπὶ τοῦ σελινικοῦ ὀξέος, ἣτις ἐνέργεια ἀποδεικνύει τὴν μεταβολὴν τῆς φωτιστικῆς ἐνεργείας εἰς μηχανικὴν ἐνέργειαν. Διὰ τοῦ ἀκτινοφῶνου δυνάμεθα ν' ἀντιληφθῶμεν τῶν παραγομένων μεταβολῶν τοῦ φωτός ἐν τινι δεδομένῳ ἐπιπέδῳ, αἰτίνες διὰ τοῦ τηλεφώνου ἐξικουῦνται ἄχρι τοῦ ὠτός ἡμῶν, δηλαδὴ αἱ ἀκτίνες πίπτουσαι ἐπὶ τινῶν ἀερίων, ἐπὶ τῶν ἀναθυμιάσεων τοῦ ἰωδίου, ἢ ἐπὶ τοῦ σελινικοῦ ὀξέος, μετασχηματίζονται, καὶ διὰ τοῦ ἀκτινοφῶνου μεταφέρονται μέχρι τῶν ἀκουστικῶν ἡμῶν ὀργάνων. Μολονότι δὲ τὸ μηχανήμα τοῦτο τοιαῦτα ἀποτελέσματα παράγει, ἐν τούτοις ταῦτα δὲν ἔλυσαν τὸ πρόβλημα τῆς ἐν ἀποστάσει ὀράσεως.

Αἱ συνθήκαι αἰτίνες ἀποτελοῦσι τὴν βάσιν τῆς τοιαύτης ὀράσεως συνοψίζονται ἐν τοῖς ἐξῆς.

Εἶναι δυνατόν νὰ μεταβιασθῶσιν ἀπὸ ἀποστάσεως εἰς ἀπόστασιν ἄπασαι αἱ φωτειναὶ ἐντυπώσεις, αἱ ἀπὸ τινος ἐνεργείας παραγόμεναι;

Δύο ἄπλαϊ, πλὴν θεμελιώδεις ἀρχαὶ κυριαρχοῦσιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος. Πρῶτον, διὰ ν' ἀποκτήσωμεν μίαν ἢ πολλὰς φωτεινάς εἰκόνας (ἐντυπώσεις) μεθ' ὅλης τῆς περιβαλλούσης ταύτας φωτιστικῆς ἀνανακλάσεως καὶ πασῶν τῶν λεπτομερειῶν αὐτῶν, δὲν ἀπαιτεῖται ἵνα ὁ ὀφθαλμὸς συλλάβῃ ἀπάσας τὰς φωτεινάς ἀκτίνας, αἰτίνες ἀπὸ τῶν εἰκόνων τούτων ἀπορρέουσι, καὶ δεύτερον, πρὸς ἀπόκτησιν τῶν

Η ΕΞ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ ΟΡΑΣΙΣ

ΔΙΑ

ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ

Ἀγγέλλεται ὅτι ὁ μέγας Ἐδισὼν καταγίνεται νὰ φέρῃ εἰς πέρας σπουδαίαν ἀνακάλυψιν. Κατὰ περίεργον δὲ σύμπτωσιν κατὰ πρῶτην φοράν διαδίδεται τοιαύτη εἰδησις, διότι πρὶν ἢ πραγματοποιήσῃ τὴν ἰδέαν τοῦ ὁ σοφὸς Ἐδισὼν οὐδέποτε προανήγγελλε ταύτην. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ καὶ ἕτεροι φυσιοδίφαι καταγίνονται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου, τινὲς δὲ καὶ ἰδιοποιοῦνται τοιαύτην ἀνακάλυψιν, θεωροῦμεν ἐπ' ἀναγκῆς νὰ μεταδώσωμεν τοῖς ἡμετέροις ἀξιότιμοις ἀναγνώσταις τὰς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου σχετικὰς προόδους, μέχρις οὗ ἡ νέα αὕτη ἀνακάλυψις ἄχθῃ εἰς πέρας. Πρόκειται περὶ τῆς διὰ τοῦ ηλεκτρισμοῦ μεταδόσεως τῆς ὀράσεως ἐν μεγάλας ἀποστάσεσιν, ἥτοι τίνι τρόπῳ δύναται τις νὰ βλέπῃ ἀπὸ μίης πόλεως εἰς ἄλλην διὰ μέσου τοῦ ηλεκτρικοῦ ρεύματος. Ἡ ὑπόθεσις τῶν ἀναπλάσεων τοῦ αἰθερίου ἀβαροῦς ρευστοῦ, πρὸς ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου τῆς ὀράσεως, ἄγει εἰς πρόβλημα ἀφορῶν εἰς τὴν μεταβίβασιν τῶν φωτεινῶν διακυμάνσεων ἀπὸ σημείου τινός εἰς ἕτερον. Ἡ βάσις τοῦ φαινομένου τούτου ἐτέθη ἤδη καὶ θεωρητικῶς πάντες οἱ σοφοὶ παρεδέχθησαν αὐτήν. Ὅπως συμβαίνει διὰ τὴν μεταβίβασιν τοῦ ἤχου διὰ τοῦ τηλεφώνου καὶ τοῦ ηλεκτρικοῦ ρευστοῦ νὰ κατορθῶται ἢ μεταβίβασις τῶν ηλεκτρικῶν ἀναπλάσεων, οὕτω καὶ διὰ τὴν μεταβίβασιν τῶν φωτεινῶν ἐντυπώσεων ὑπετέθη ὅτι, πρὸς ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου τῆς ὀράσεως ἔδει ἵνα αἱ διακυμάνσεις τοῦ φωτός ἀναπαριστῶνται ἐν ἀποστάσει διὰ μέσου τῶν ἀναπλάσεων τοῦ αἰθερίου ἀβαροῦς ρευστοῦ, (ἢ ηλεκτρικοῦ ρεύ-

Frank Leslie

(1) Radiophone, ἐκ τοῦ λατιν. radius = ἀκτίς, καὶ τοῦ ἑλλην. phone = φῶνῃ = ἀκτινοφῶνος.

έντυπώσεων τούτων, δὲν ἀπαιτεῖται ὁμοίως ἵνα ὁ ὀφθαλμὸς συλλάβῃ ταυτοχρόνως τὰς ἀναγκαίας εἰς τὴν ὄραση φωτεινὰς ἀκτῖνας, ἀφοῦ γινώσκωμεν, ὅτι ἡ διάρκειά τῆς αἰσθήσεως τοῦ φωτός παρὰ τῷ ἀμφιβληστροειδεῖ χιτῶνι, εἶναι ἑνὸς δεκάτου τοῦ δευτερολέπτου, καὶ ὅτι ὁ χρόνος οὗτος δύναται νὰ διαχωρίσῃ τὰς διαφόρους ἀκτῖνας, αἵτινες οὐ παύονται παρέχουσαι έντυπώσεις (εἰκόνας) ταυτοχρόνους τῷ ὄργανῳ τῆς ὄρασεως.

Γνωστοῦ δὲ ὄντος, ὅτι αἱ ἀσθενέστεραι μεταβολαὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος δονοῦσι τὴν πλάκα τοῦ τηλεφώνου, δέον ἵνα αἱ ἀναπάσεις αὐταί, αἱ γενόμεναι καταληπταὶ τῷ ὠτί, κατασταθῶσι τοιαῦται καὶ ἐν τῷ ὄργανῳ τῆς ὄρασεως. Πρὸς τοῦτο διάφορα μέσα παρουσιάζονται, τὰ ὁποῖα θέλομεν παραλείψαι ένταῦθα, ὡς ὅπως δευτερεύοντα, ἵνα ἔλθωμεν ἀμέσως εἰς τὴν ἐξήγησιν τοῦ φωτοσκοπίου τοῦ Weiller.

Τὸ μηχανήμα τοῦτο φέρει δίσκον περιστροφόν, ἐπὶ τῆς περιφέρειας τοῦ ὁποίου εἰσὶ προσηρμοσμένοι 360 ἐπιγυρωμένοι κρύσταλλοι, κάτωθεν τῶν ὁποίων κείται εὐθυνήτη (ρυθμιστής) δυνάμενος νὰ δώσῃ ταχύτητα ὁμοίμορφον τῶν 30 στροφῶν κατὰ λεπτόν τῆς ὥρας, καὶ ν' ἀποκτῆ ἀπόλυτον συγχρονισμόν συμμῶνας πρὸς τὸ μηχανήμα τοῦ μεθ' οὗ ἀναποκρίνεται σταθμοῦ. Ἐκαστον τῶν μερῶν τοῦ ἀντικειμένου ἀποστέλλει φωτεινὴν ἀκτίνα ἐπὶ τοῦ ἀντιστοιχοῦ κατόπτρου, ὅπερ ἀνατανκλᾷ ἀμέσως ταύτην ἐπὶ κυψέλοειδὸς ἐπιπέδου ἀποτελουμένου ὑπὸ σελινικοῦ ὀξέος, τὸ ὁποῖον μᾶλλον ἢ ἥττον φωτοβαλλόμενον, ἐπηρέαζει τὴν έντασιν τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος τῆς γραμμῆς, αὐξομεῖο σχετικῶς καὶ ἀναλόγως αὐτὸ, καὶ παρὰ τας ταυτοχρόνους σειρὰν τοιούτων μεταβολῶν (ἀναπαραστάσεων) ἐν τῇ ἰσοροπούσῃ καταστάσει τοῦ φέγγυος τοῦ λαμβάνοντος τηλεφώνου. Αἱ διαδοχικαὶ αὐταὶ τροποποιήσεις τοῦ φωτός ἀνασυλλέγονται ἀπὸ τοῦ δίσκου τοῦ φέροντος τὰ συγχρονιστικὰ κάτοπτρα, αἱ δὲ εἰκόνες τῶν ἀκτίνων ἀναπαράγονται ἐπὶ τοῦ πίνακος, ἐν διαστήματι χρόνου ἑλάσσονι τοῦ ἑνὸς δευτερολέπτου. Ὁ ἀμφιβληστροειδὴς χιτῶν συλλαμβάνει ταύτας ταυτοχρόνως, ὁ δὲ ὀφθαλμὸς βλέπει έν ταῦτῳ τὰ διάφορα μέρη τοῦ προτύπου, ἧτοι αὐτὴν τὴν εἰκόνα. Ἐν συνόψει, τὸ φωτοσκόπιον τοῦ κ. Λαζάρου Weiller ἀναπαράγει τὴν μεταβίβασιν τῶν εἰκόνων διὰ τῆς σειρᾶς τῶν ἀκολουθῶν φαινομένων.

1. Ἀνασυλλέγεται ἐπὶ τῆς μεταβίβασίας εἰκόνας τὸ σύνολον τῶν σχηματιζοσῶν πρότυπον τι γραμμῶν καὶ ἀναπαρουσῶν τὴν εἰκόνα.

2. Ἐν χρονικῷ διαστήματι, ἑλάσσονι τοῦ δευτερολέπτου, διέρχονται ἀλληλοδιαδόχως ἐπὶ ὠρισμένης γραμμῆς αἱ ἀκτῖνες τοῦ προτύπου, τῇ βοηθειᾷ μηχανήματος φέροντος κάτοπτρα.

3. Αἱ φωτειναὶ ἐκπομπαί, ὧν ἐκάστη ἀντιστοιχεῖ πρὸς μίαν ἀκτίνα τῆς εἰκόνας, μετατυποῦνται έντός μικροῦ κυκλικοῦ κοιλώματος περιέχοντος σελινικὸν ὄξύ.

4. Τὸ σελινικὸν ὄξύ ἀναπαράγει διαδοχικὰς σειρὰς μετατροπῶν ἐν τῇ έντάσει τοῦ ρεύματος, ὅπερ συγκοινωνεῖ τοὺς δύο ἀνταποκρινόμενους σταθμοὺς.

5. Οἱ μετασχηματισμοὶ οὗτοι τῆς ἠλεκτρικῆς έντάσεως μετατρέπονται εἰς μετασχηματισμοὺς τῆς φωτιστικῆς έντάσεως διὰ μέσου τῆς χρήσεως τηλεφώνου ἀεροειδούς.

6. Αἱ διαδοχικαὶ τῶν φωτεινῶν έντάσεων ἐπιτίθενται ἀλλήλαις καὶ μετασχηματίζονται ἐν εἰδει ἐπιπροσθέσεως φωτιστικῶν έντάσεων, δηλαδὴ ἐν τινι εἰκόνι, διὰ μέσου μηχανήματος φέροντος κάτοπτρα καὶ οὐτινος ἡ κίνησις εἶναι σύγχρονος τῷ πρώτῳ.

Τοιαύτη εἶναι ἡ πρόδοσις τῆς διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ μεταβίβασεως τῆς ὄρασεως ἐν ἀποστάσει. Ἡδὴ δὲ ἀς ἀναμείνωμεν καὶ τὸ πέρας τῶν σχετικῶν ἐργασιῶν τοῦ σοφοῦ Ἐδισόνος, αἵτινες ὡς ἐλπίζομεν διὰ τῆς τελειοποιήσεως τῆς νέας καὶ σπουδαίας ἀνακαλύψεως ταύτης θὰ φέρωσι καὶ τὴν ἀπλοποίησιν αὐτῆς διὰ τῆς ἰδιαζούσης ἐπιστημονικῆς εὐφροσύνης χαρακτηριστικῆς τὸν διάσημον ἐφευρέτην.

Φ. Η.

FRANK LESLIE

Ἡ ἀναπαριστανόμενη διὰ τῆς ὀπισθεν εἰκόνας κυρία Frank Leslie εἶναι ἡ θαυμαστοτέρα τῶν ἐν Ἀμερικῇ γυναικῶν. Νέα, ὠραία, καὶ πλήρως προτερημάτων, διακρίνεται καὶ ὡς ἡ ἐξοχωτέρα συγγραφεὺς τῆς ἐποχῆς μας. Εἶναι ἤδη ἀρχηγὸς καὶ ἰδιοκτήτης τοῦ μεγαλειτέρου τυπογραφικοῦ ἐν Ἀμερικῇ ἰδρύματος. Ὁ σύζυγος αὐτῆς ὑπῆρξεν ὁ θεμελιωτὴς τοῦ μεγαλειτέρου τοιούτου καταστήματος ὅπερ ἔφερε τ' ὄνομαξ του, καὶ ἐν ᾧ ἐξετυποῦντο εἰκονογραφήματα καὶ μῆ, ἐφημερίδες κτλ. ἀλλὰ περιπεσὼν εἰς οικονομικὰς δυσχερείας καὶ σχεδὸν χρεωκοπήσας ἀπέθανεν αἰφνιδίως ἐγκαταλείπων τὴν σύζυγον αὐτοῦ εἰς δυσχερεστάτην θέσιν καὶ κρίσιμον οικονομικὴν κατάστασιν. Πλὴν αὐτὴ οὐδόπως πτοηθεῖσα ἐκ τῆς στενοχωρίας ταύτης καὶ ὀπλισθεῖσα διὰ πολλοῦ θάρρους καὶ μεγάλης ἀταραξίας, ἀντιμετώπισε τοὺς κινδύνους ὅλους καὶ ἐξήλθε νικήτρια ἀποθαυμασθεῖσα παρὰ τοῦ ἀμερικανικοῦ λαοῦ. Ἀμέσως τὴν ἐπαύριον τῆς κηδείας τοῦ ἐκυτῆς πολυκλυστοῦ συζύγου μετέβη αὐτοπροσώπως ἡ νεαρὰ χήρα εἰς τὰ γραφεῖα αὐτοῦ καὶ ἤρξατο ἐργαζομένη νυχθημερόν ὑποστᾶσα ὡς ὁ πτωχότερος ἐργάτης τὰς ταλαιπωρίας τῆς ἐσχάτης πενίας, ἵνα στερουμένη καὶ τῶν ἀπαραιτητῶν ἀναγκῶν τοῦ βίου, κατορθώσῃ ν' ἀνακουφίσῃ τὰ οικονομικὰ βάρη αὐτῆς ἐκληροδότησεν αὐτὴ ὁ ἀτυχὴς σύζυγός της. Καὶ τὸ κατώρθωσεν. Ἐπὶ τρία διαδοχικῶς ἔτη ἔζησεν ἐν στερεῇ καὶ στενοχωρίᾳ, ἀποπληρώσασα τέλος μέχρις ὀδοῦ τοὺς δανειστὰς τοῦ συζύγου της καὶ καθιέρωσας ὑπὲρ αὐτῆς κεφάλαιον ἴδιον πλέον τοῦ ἑκατομυρίου, ὅπερ τῇ διδιδεῖ εἰσοδήμα ἐνιαύσιον καθαρὸν ἑκατὸν χιλιάδων ἀολλαρίων.

Αἱ ἐπιχειρήσεις αὐτῆς ἤδη βαίνουσι οἰονὲν προαγόμεναι, λογιζομένης νῦν ὡς τῆς πλουσιωτέρας γυναικὸς τῆς χώρας ταύτης. Τὰ κοσμήματα αὐτῆς ὑπολογίζονται μέχρι 200,000 ἀολλαρίων ἀξίας. Εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ τὰ ἴδω, καὶ ὄντως εἶναι μεγαλοπρεπῆ.

Ἡ κυρία Frank Leslie ἔχει ἀνάστημα μικρόν, ἀλλ' εἶναι ὠραία· οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ τῆς ἀποπνεύουσι ἀξιοπρέπειαν καὶ τρυφερότητα, ἡ δὲ γενικὴ αὐτῆς συμπεριφορὰ εἶνε εὐγενῆς, ἀξιάγαστος καὶ πλήρως ἀγαθότητος.

Ὡς συμβαίνει εἰς πάντα θνητὸν ἄνθρωπον, καὶ ἡ γυνὴ αὐτὴ ἔσχεν ἔγθρους ἀλλ' ἰσχυροὺς, πρὸς οὓς ἀπάντησε μωρίας δυσχερείας, αἵτινες ὅμως οὐδόπως ἀπεθάρρυναν καὶ κατέβαλον αὐτὴν. Τούτους δὲ οὐδέποτε ἐπολέμησεν ἐκ τοῦ συστάδην καὶ δικαιωματικῶς, ἀλλὰ λεληθότως πως ἀπῆλαυσε τὸ δίκαιόν της διὰ τῆς ἀξιοθαυμάστου φρονήσεώς της καὶ τῆς καλλισύτης καὶ ἐπιτυχούς διευθετήσεως τῶν ἐργασιῶν της, οὐδέποτε ἀπατηθεῖσα εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς καὶ τὰς ἀποφάσεις της. Ἡδὴ διατρεῖ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῆς ἑκατοντάδα ὑπαλλήλων, οἵτινες σέβονται καὶ ἀγαπῶσιν αὐτὴν ἐπερβαλόντως, καὶ ὁμολογοῦσι δημοσίᾳ τὴν ἀγαθότητα καὶ τὸν προνοητικὸν ὑπὲρ τῶν πασχόντων ἐξ αὐτῶν χαρακτῆρά της.

Κατ' ἔτος ταξιδεῖ εἰς Εὐρώπην χάριν ἀναψυχῆς, καὶ ἴσως ἡμέραν τινὰ ἐπισκεφθῆ καὶ τὰς Ἀθήνας, πρὸς ἀς τρέφει ἴδιαν συμπάθειαν. Συνέγραψε πολλὰ βιβλία, ἐξ ὧν ἐν περὶ ἀρχαίων ἐρειπίων τῆς Κεντρῶς Ἀμερικῆς, ὅπερ ἐξετιμήθη δέοντως, καὶ διάφορα ἄλλα τῆς ἐλαφρᾶς φιλολογίας. Θεωρεῖται δὲ ὡς θαῦμα ένταῦθα, ἡ συνένοσις ἐν τῇ ἐξόχῳ ταύτῃ γυναικί, τῆς σωματικῆς καὶ πνευματικῆς ὠραιότητος μετὰ τῆς ἀπαραιμίλλου ἐργατικότητος.

TELLO D'APERV

Ο ΤΕΤΡΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΑΖΗΤΗΤΑΙ ΑΥΤΟΥ

(συνέχεια, ἴδε προηγ. φύλλον)

Ἐν τούτοις αἱ καταβληθεῖσαι προσπάθειαι παρὰ τῶν ἀναζητητῶν τούτων τοῦ τετραγωνισμοῦ τοῦ κύκλου δὲν ἀπέβησαν έντελῶς ἀκέρποι, διότι ὡς οἱ ἀλχημιστὰς τὸ πάλαξ διὰ τῆς πολλῆς ἐπιμο-

νῆς των συνέθετον μυστηριώδεις συνθέσεις πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ φιλοσοφικοῦ λίθου, καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐπέτυχον χημικὰς συνθέσεις σημαντικώτατας, οὗτω καὶ γεωμέτραι τινές, οἵτινες, ἀς τὸ εἴπωμεν ἐν παρόδῳ εἶχον γνώσεις πολὺ πλείονας τῶν ἀνωθι μνημονευθέντων, ἀνεύρον θεωρήματα πολὺ σπουδαιότερα τοῦ τετραγωνισμοῦ τοῦ κύκλου, ἔτεροι δὲ ἔλυσαν τὸ πρόβλημα τοῦτο κατὰ προσέγγισιν μὴ ἐπιδεκτικῆς πιθανότητος.

Ἡδὴ ἀς ἔλθωμεν εἰς τὸν ἀληθῆ ὄρισμόν τοῦ προβλήματος, καὶ ἀς ἐξετάσωμεν τί ἀποτελέσμα εὑρον οἱ μαθηματικοὶ οὗτοι.

Τὸ πρόβλημα τοῦ τετραγωνισμοῦ τοῦ κύκλου δὲν συνίσταται, ὡς τινες ἀνόσιτοι δοξάζουσιν, εἰς τὸ κατορθώειν τῆς κατασκευῆς κύκλου ὅστις νὰ σχηματίζεται καὶ εἰς τετράγωνον, ἀλλ' ἀπλῶς εἰς τὴν ἐξέυρεσιν τετραγώνου οὔτινος ἡ ἐπιφάνεια νὰ ἦνε ἴση πρὸς τινὰ κύκλον.

Οἱ ἀρχαῖοι ἐγκαίρως ἀνεύρον ὅτι ἡ ἐπιφάνεια τοῦ κύκλου ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ τετράγωνον τῆς ἀκτίνος πολλαπλασιαζόμενον ἐπὶ ἀριθμοῦ τινὸς μονίμου σχετικοῦ πρὸς τὴν περιφέρειαν καὶ τὴν διάμετρον, παρισταμένου τανὸν διὰ τοῦ π, κατὰ συγκοπήν τῆς λέξεως περιφέρειᾶ. Ὡστε τὸ ζήτημα ἤδη κατέστη ἀπλοῦν καὶ καθαρὸν, περιστρεφόμενον εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῆς ἀκριβοῦς ἀξίας τοῦ π, δηλαδὴ τῆς ἐπὶ τοῦ καὶ μαθηματικῆς ἐξακρίβωσσεως αὐτοῦ, ὡς ἐν παραδείγματι: Τρίγωνόν τι εἶναι τὸ 1/2 ἐνὸς παραλληλογράμμου ἔχοντος τὴν αὐτὴν βάσιν καὶ τὸ αὐτὸ ὕψος, ἔνθα τὸ ἐν τῇ πρακτικῇ παραδεκτὸν, ὡς ἐγγιστα, σχεδὸν ἢ περὶ που δὲν δύναται νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν καθαρῶς μαθηματικὴν ἀκρίβειαν.

Ἀφ' ἑτέρου δὲν εἶναι ἀκριβὲς τὸ λέγειν δειὸς τετραγωνισμὸς τοῦ κύκλου εἶναι ἀδύνατος, διότι ἀπεδείχθη ὅτι τὸ ζητούμενον π εἶναι ἀριθμὸς ἀσύμμετρος, καὶ κατὰ συνέπειαν οὐδέποτε θὰ κατορθωθῇ ἡ εὑρεσις γραμμῆς ἴσης πρὸς τὸ π. Ἐὰν δὲ μαθητὴς τις τῆς προκαταρκτικῆς σχολῆς χαράξῃ τὴν διαγώνιον ἐνὸς τετραγώνου παρακειμένου P, θέλει σχηματίσει ὁμοίως γραμμὴν ἴσην πρὸς P √ 2, ἰσοδυναμοῦσαν πρὸς ἀριθμὸν ἀσύμμετρον.

Αἱ ἀλλεπάλληλοι ἀποτυχίαι τῶν διασῆμων γεωμετρῶν κατέδειξαν τὸ ἀδύνατον τῆς λύσεως τοῦ ζητήματος τούτου, κατὰ δὲ τὸ 1882 ἔτος ὁ κ. Lindeman ἐπεβεβαίωσε τῇ βοηθειᾷ ἐπιχειρημάτων μὴ ἐπιδεγμένων ἀντιρρήσεως ἄτινα ἠρύσθη ἐκ τῆς ὑψηλῆς γεωμετρίας, ὅτι ἡ λύσις τοῦ προβλήματος τούτου ἦτο μαθηματικῶς ἀδύνατος. Ἐκτὸς τούτου καὶ ἡ Ἀκαδημία τῶν ἐπιστημῶν ἀπὸ τοῦ 1775 πεισθεῖσα περὶ τῆς ἀδυνατοῦ ἐκβάσεως τοῦ ἀγῶνος, συνεπέειμ ἐκθέσεως τοῦ Condorcet, εἶχε δηλώσει ὅτι ἐφεξῆς δὲν ἤθελε πώποτε ἐπιληφθῆ τῆς ἐξετάσεως ζητήματος σκοποῦντος τὴν λύσιν τοῦ τετραγωνισμοῦ τοῦ κύκλου, τοῦ τριγωνισμοῦ τῆς τριγώνου, τοῦ διπλασιασμοῦ τοῦ κύβου, ἢ τοῦ ἀεικινήτου.

Ὡστε κατὰ τὰ προεκτεθέντα, τὸ ζήτημα τῆς λύσεως τοῦ τετραγωνισμοῦ τοῦ κύκλου περιώρισθη εἰς τὴν ἐξέυρεσιν τῆς ἀξίας τοῦ π, ἧτις νὰ πλησιάζῃ ἐφ' ὅσον ἦν δυνατόν πρὸς τὸ τετράγωνον τῆς ἀκτίνος πολλαπλασιαζόμενον ἐπὶ ἀριθμῷ μονίμου σχετικοῦ πρὸς τὴν περιφέρειαν καὶ τὴν διάμετρον. Αἱ δὲ μακροχρόνιοι καὶ ἐπίπονοι ἐργασίαι τῶν σοφῶν κατέληξαν εἰς κατὰ προσέγγισιν ὑπολογισμόν, ὅστις ἐξικνεῖται μέχρι τῶν εὐαισθητοτέρων ἀστρονομικῶν ὑπολογισμῶν.

Χάριν περιεργείας παραθέτομεν ὦδε μερικὰ συμπεράσματα τοιούτων ἐργασιῶν.

Ὁ Ἀρχιμήδης ὅστις ἀπέθανε τῷ 212 πρὸ Χριστοῦ, εὔρε τὴν ἀξίαν τοῦ π, ἢν διέτύπωσε δι' ἀπλῆς, καὶ ἀξιοσημειώτου διατυπώσεως, ἧτοι $\frac{22}{7}$, ἧτις δὲν διαφέρει τῆς πραγματικῆς ἀξίας ἢ κατὰ 0,001 περίπου.

Ὁ Ἀδριανὸς Μήτιος, μαθηματικὸς τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος, διέτύπωσε τὴν ἀξίαν τοῦ π διὰ τῆς σχέσεως $\frac{355}{113}$, ἧτις εἶναι ἀκριβὲς μέχρι τοῦ ὀγδόου ἀριθμοῦ, καὶ διεκδικεῖ ἐν τῷ σχετικῷ πονήματι τοῦ τὴν δόξαν τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης διὰ τὸν πατέρα του.

Ὁ Ludolph von Ceulen, ἀποθανὼν τῷ 1610, διδωσι ἡμῖν τὴν ἐξῆς διατύπωσιν.

$$\pi = 3,14159 26535 87793 23846 26433 83279 50288.$$

Διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦτο ἔλαβε κύκλον μὲ ἀκτίνα ἴσην πρὸς 1 συνοδεύομενον μὲ 75 μῆδενικά, ὑπελόγησε τὰς χορδὰς τῶν τόξων ἀρχίσας ἀπὸ τοῦ τετρατοκυκλίου μέχρι τοῦ τόξου ὅπερ

εἶναι τὸ 36748890763791632329ον μέρος τῆς περιφέρειᾶς. Μετὰ τοῦτο ὑπελόγησε τὴν πλευρὰν τοῦ περιωρισμένου πολυγώνου, καὶ τὰ μήκη τῶν δύο πολυγώνων συνέπιπτον πρὸς τοὺς τριάκοντα ἐξ πρώτους ἀριθμούς. Ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀκαμάτου τούτου λογιστοῦ ἐχαρᾷχθησαν, τὰ μήκη τῶν ἐν τῷ κύκλῳ καὶ περίξ αὐτοῦ περιγραφέντων πολυγώνων.

Τριάκοντα ἐξ δεκαδικὰ κλάσματα! Καὶ ὁ κ. Sharp ὑπελόγησε τὴν ἀξίαν τοῦ π μετὰ 75 δεκαδικῶν κλασμάτων, ὁ κ. Machin μετὰ 100 καὶ ὁ κ. Lagny μετὰ 137 ἀριθμῶν! Ὁ τελευταῖος οὗτος τοσοῦτον ἔρωτα ἔτρεφε πρὸς τὴν λύσιν τοῦ τετραγωνισμοῦ τοῦ κύκλου, ὥστε εἶχε γείνει μανιακὸς. Ὁλίγας δὲ ὥρας πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ εἶχεν έντελῶς ἀπολέσει τὰς αἰσθήσεις του, καὶ δὲν ἐγνώριζε πλέον τοὺς περιστοιχοῦντας αὐτόν. Τότε ὁ Maupertius, ὅστις εὑρίσκετο πλησίον τοῦ ἐτόληψε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ποῖον εἶναι τὸ τετράγωνον τοῦ 12, καὶ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ ἀμέσως τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν; 144. Αὐταὶ ἦσαν αἱ τελευταῖαι αὐτοῦ λέξεις.

Ἡδὴ ἀναλογίζομενοι τὸ μέγεθος τῆς ἐργασίας ταύτης καὶ τοὺς παρὰ τῶν τελευταίων ἀναζητητῶν τοῦ τετραγωνισμοῦ τοῦ κύκλου καταβληθέντας ἀτρύτους κόπους, ὡς καὶ τὰ λαμπρὰ ἐξαγόμενα αὐτῶν, βεβαίως πρέπει νὰ οἰκτιρώμεν τοὺς αὐτοκλήθεντας λύτας τοῦ προβλήματος τούτου ἐν ὀλίγαις ὥραις, οἵτινες μάλιστα εἶχον λάβει ὡς βάσιν ἀρχῆν έντελῶς πεπλανημένην. Φρονοῦμεν δὲ ἀφ' ἑτέρου ὅτι ἡ παρούσα ἡμῶν περιγραφή ἤθελεν εἶσθαι ἀτελής, ἐάν δὲν ἀναφέρομεν ένταῦθα τινὰς τῶν σοφῶν τούτων οἵτινες ἐγένοντο θύματα τοιούτου γελίου τίτλου. «Ὁρείλομεν, δ' ἄλλως τε, εὐλόγως προσθέτει ὁ κ. Μαντούκλας, νὰ μεταδώσωμεν τοῖς μεταγενεστέροις σαφεῖς ἰδέας τοῦ πράγματος, ὡς καὶ τὴν ἀληθῆ πορείαν τοῦ ζητήματος, μετὰ τῆς βιογραφίας τῶν ἀναλαβόντων καὶ αὐτοθεωρηθέντων λυτῶν τοῦ τετραγωνισμοῦ τοῦ κύκλου, ὅπως μὴ ἀκολουθῶσιν ἐπὶ ματαίῳ τὰ ἔγνην ἐκείνων οἵτινες οὐδὲν ἄλλο ἐπραξαν ἢ νὰ προσφέρωσιν ἑαυτοὺς ὀλοκαύτωμα ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς ἀπάτης.»

(ἀκολουθεῖ)

Φ. Η.

Ο ΗΛΙΟΣ ΚΑΤΟΙΚΕΙΤΑΙ;

Ἴδου πῶς ὁ διάσημος ἀστρονόμος Ἀραγὼ ἀποφαινεται περὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ὅπερ ἡ περιέργεια τοῦ κοινοῦ τοσάκις ἐγέννησε.

«Ἐὰν ἀπλῶς μὲ ἡρώτων: «Κατοικεῖται ὁ Ἥλιος;» θ' ἀπάντηαν, ὅτι δὲν γνωρίζω τίποτε. Ἄλλ' ἐὰν μὲ ἡρώτων δύναται νὰ κατοικηθῇ ὁ Ἥλιος δι' ἐνοργάνων ὄντων ἀναλόγων πρὸς τὰ κατοικοῦντα τὴν γῆνιν σφαιραν, δὲν θὰ εἰδίσταζον ν' ἀπαντήσω καταφατικῶς.

«Ἡ ἐν τῷ ἡλίῳ ὑπαρξίς κεντρικοῦ σκοτεινοῦ πυρῆνος, περιβεβλημένου ὑπὸ πυκνῆς ἀτμοσφαιρας, μακρὰν τῆς ὁποίας εὑρίσκειται μόνον ἡ φωτεινὴ ἀτμοσφαῖρα, οὐδόπως ἀνθίσταται τῇ ἀληθείᾳ εἰς τοιαύτην παραδοχῆν.

«Ὁ Χέρσεχελ ἐπίστευεν ὅτι ὁ Ἥλιος κατοικεῖται. Κατ' αὐτὸν δὲ, ἐάν ἡ πυκνότης τῆς ἡλιακῆς ἀτμοσφαιρας ἐν ἡ ἐνεργεῖται ἡ χημικὴ φωτεινὴ ἀντίδρασις ὑψοῦται εἰς ἐν ἑκατομύριον λευγῶν, δὲν εἶναι ἀνάγκη ἵνα ἐν ἐκάστῳ σημείῳ ἡ λάμψις ὑπερβαίνῃ τὴν τοῦ συνήθους βορείου σέλας. Τὰ δὲ ἐπιχειρήματα, ἐφ' ὧν ὁ μέγας ἀστρονόμος ἐρείδεται πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ ἡλιακὸς πυρῆν δύναται νὰ μὴ ἦ θερμὸς, μολοντί ἡ ἀτμοσφαῖρα δύναται νὰ ἦ ἐκπεπυρωμένη, δὲν εἶναι οὔτε τὰ μόνον οὔτε τὰ σπουδαιότερα ἄτινα δύναται τις νὰ ἐπικαλεσθῇ. Ἡ δὲ ἄμεσος παρατήρησις τοῦ πατρὸς Secchi, ὅτι δηλαδὴ ἡ θερμοκρασία χαμηλοῦται εἰς τὰ σημεία τοῦ ἡλιακοῦ δίσκου ἔνθα ἀναφαίνονται αἱ κηλίδες, εἶναι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ζητήματος τὸ σημαντικώτατον ὄλων τῶν ἐπιχειρημάτων.

«Ὁ δόκτωρ Elliot ὑπεστήριξεν ἀπὸ τοῦ 1587 ἔτους, ὅτι τὸ φῶς τοῦ ἡλίου προήρχετο συνεπέειμ τῆς προκλήσεως ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ ἀστερος πυκνῆς τινος καὶ παγκοσμίου φωτοβόλου αἰγλης, δηλαδὴ ὅτι ὁ Ἥλιος εἶχε τὴν ιδιότητα νὰ προκαλῆ ἐφ' ὅλης τῆς περιβαλλούσης αὐτὸν ἀτμοσφαιρας καὶ εἰς ἀπόστασιν τοιαύτην ἀπὸ τοῦ σκοτεινοῦ πυρῆνος, οἶαν ἡ

επιπύρωσις αὐτοῦ νὰ μὴ δύναται νὰ οὐδετερεῖ τὰς ιδιότητας αὐτῶν, φωτεινῶν στέφανον ἐν εἰδεί βορείου σέλαος ὅστις περιβάλλει ὀλόκληρον τὸν πυρῆνα αὐτοῦ, ὡς θὰ ἀνελογιζόμεθα τὴν γῆν περιβαλλομένην ὑπὸ παγκοσμίου φεγγαβόλου φλοιού, καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς κατοικοῦντας ὑπ' αὐτόν. Ὁ φιλόσοφος οὗτος ἐφρόνει, ὡς πολλοὶ ἄλλοι ἀρχαιότεροι αὐτοῦ, ὅτι ὁ ἥλιος ἠδύνατο κίλλιστα νὰ ἦ κατωκλιμένος ὑπὸ ἐνοργάνων ὄντων, ὁμοιωζόντων πρὸς τὰ τῆς γῆς. Ὅτε δὲ ὁ δόκτωρ Elliot ὠδηγήθη ἐνώπιον τοῦ κακουργιοδικείου τοῦ Old-Bailey, ἵνα δικασθῆ ὡς ὑπαίτιος τοῦ φόνου τῆς mis Boydell, οἱ φίλοι του μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ δόκτωρ Simmons, οἵτινες εἶχαν προσκληθῆ ὡς μάρτυρες, ἐδήλωσαν ὅτι ὁ Elliot εἶχε πικροφρονήσει, καὶ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς μαρτυρίας τῶν ταύτης κατέθεντο τὰ ὑπ' αὐτοῦ γραφέντα πρὸς ὑποστήριξιν τῶν δοξασιῶν του περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς κατοικήσεως τοῦ ἡλίου, ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν, καὶ ἐνόμισαν ὅτι ἀπέδειξαν οὕτω τὴν παραφροσύνην τοῦ φιλοσόφου τούτου. Ἀνθρωπος ὅστις ἔχει εἰς τὸν ἐγκέφαλον αὐτοῦ τοιαύτας περὶ τοῦ ἡλίου δοξασίας, καὶ ὅστις ὑποστηρίζει ταύτας μετὰ πεποιθήσεως, κατηγορεῖται δ' ἄφ' ἑτέρου ἐπὶ ἀνθρωποκτονία, δὲν δύναται βεβαιῶς ἢ νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς παράφρων!

Ὁ Elliot παράφρων! Καὶ ἐν τούτοις σήμερον αἱ ἀντιλήψεις καὶ δοξασίαι ἐνὸς ἀνδρός, τὸν ὁποῖον πάντες ἴσως ἐξελάβον τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ὡς παράφρων, γίνονται σχεδὸν γενικῶς ἀσπασταί. Ἴσως δὲ ἐν οὐ μακρῷ χρόνῳ παραδεχθῶμεν ἅπαντες ὅτι τὸ ἡλιακὸν φῶς οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ τὸ σέλας αὐτοῦ καὶ ὅτι ὑπ' αὐτὸ κατοικοῦσιν ἐνοργάνα ὄντα, καὶ οὕτως ἀπαθανατωθῆ τὸ ὄνομα ἐνὸς σοφοῦ ἐκληφθέντος διὰ τοῦτο ὡς παράφρωνος.

Ῥοῦς.

Ο ΟΡΚΟΣ

(Διήγημα πρωτότυπον).

Ἐν ἔτει 188. το Ἐπιμηθίου Σύμβουλον Μεσογυγίου, τῆ ἐπιμηθίου ἀπαιτῆσει τοῦ φιλοκάλου τότε ἀρχοντος τοῦ Δήμου,

MAURICE DE FOS

ΣΩΣΑΝΝΑ ΡΑΜΩ

(Συνέχεια)

γοὺς σχηματίζει τὴν βῆσιν τριγώνου εὐφόρου οὐτινος αἱ Μυκῆναι ἀποτελοῦσι τὴν κορυφήν. Διὰ μέσου τῶν ἀνθρώπων ἀγρῶν ἐκ αἴτου, βῆμβκος καὶ καπνοῦ ἐπαρμένον, ἡ ὁδὸς διευθύνεται κατ' εὐθείαν γραμμὴν πρὸς τὸ Ναύπλιον, δεξιόθεν δὲ καὶ ἀριστερόθεν τῆς πεδιάδος φαίνονται διάφορα χωρία καὶ πλησίον αὐτῶν τὰ κυκλώπεια τεῖχη τῆς Τίρουθος. Ἡ Δεσποινὶς Ῥαμῶ ἠθέλησεν, ὡς ἐν Μυκῆναις, νὰ δράμῃ πρὸς τὴν προϊστορικὴν ταύτην πόλιν. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ συνδοκίμοι αὐτῆς ἠρνήθησαν τοῦτο, τῆ ὑπεσχέθησαν νὰ ἐπανελθῶσι μετὰ τῆς οἰκογενείας Ἀντωνοπούλου καὶ ἐπισκεφθῶσι τὰ κολοσσαῖα ταῦτα καὶ ἀξιοθαύμαστα τεῖχη τὰ ἐκπλήξαντα αὐτόν τὸν Πανσανίαν. Μολονότι δὲ ἐπέστη... —Εἶθε βάρβαροι, ἀνευ ποιήσεως, Κύριε Θεοχάρη, ἀνέκραξε, καὶ ἔχουσι δίκαιον νὰ σᾶς κλέπτωσι τὰς ἀρχαιότητάς ἀφοῦ δὲν τὰς ἀγαπᾶτε... Ἐὰν αὐταὶ εὐρίσκοντο εἰς Γαλλίαν... —ὦ! Δεσποινίς, μὴ ἐξακολουθήτε, καὶ σᾶς ὑπόσχομαι νὰ σᾶς παρέξω τὴν ἀδειαν νὰ μεταφέρτε ἀποῦ θέλετε τὰ τεῖχη τῆς Τίρουθος. —Ραλοῦ! δὲν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ γελᾷς. Δὲν βλέπετε ὅτι κἀμεις τὸν Θεοχάρη νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἐξέφρασεν εὐφύϊαν. Δὲν

ἀπεφάσισε νὰ ἐορτασθῆ ἡ ἐπέτειος τῆς ἐξόδου τῆς φρουρᾶς τοῦ Μεσολογγίου ὡς οἶόν τε μεγαλοπρεπῶς καὶ λαμπρῶς. Ἀπὸ πολλῶν πρὸς τοῦτο ἡμερῶν ἐπιμέλεια οὐ σμικρὰ κατεβλήθη πρὸς τὴν ὅσον ἐνεστο καλαισθητικωτέραν τῆς πόλεως διακόσμησιν· εἰκόνας παριστώσας ποικίλα τοῦ ἀγῶνος ἐπεσοδία ἀνρτήθησαν ἐπὶ τῶν ἐξωστῶν δαφροστόλιστοι· λόγοι πικρογυρικοί προηγγέλθησαν παρὰ τοῖς ὄπωπόν φημιζόμενοις ἐκ τῶν ῥητόρων τῆς πόλεως· τὰ ποιήματα ἐνοεῖται ὅτι δὲν ὑστέρησαν, ὦν ἀνευ ἀδύνατον ὁ Ἕλληνας φαντασθῆ ἐορτὴν, καὶ δὴ πρὸς ἀνᾶμνησιν ἡρώϊκῳ κατορθώματος, ἐντείνοντος, εἶπερ τι καὶ ἄλλο, σὺν ταῖς χορδαῖς τοῦ αἰσθητικῆς καὶ τὰς τῆς φαντασίας· καὶ καθόλου εἶπειν ὑπερβάλλουσα ζωηρότης ἐπικράτει ἀνὰ τὴν πόλιν, ἐπαυξανομένη ἐκ τῆς προσεγγίσεως τῆς 10ης Ἀπριλίου, ἡμέρας τῆς ἐορτῆς. Οἱ γέροντες, οἱ συμμετασχόντες τῆς τὴν Εὐρώπην ὅλην συνταραξάσης ἐκείνης ἐξόδου, μετ' αὐταρσεκίας καὶ ἐνδομύχου εὐχαριστήσεως ἐθεῶντο πᾶσαις ἐκείνας τὰς παρασκευάς, ἀναλογιζόμενοι ὅτι ἡ τιμὴ ἡ ἀποδοιδόμενη εἰς μνήμην τῶν γενναίων φρουρῶν ἀπενέμετο εἰς ἕνα ἕκαστον ἐξ αὐτῶν, καὶ μετ' ἐγωῖσμου καὶ ἐστὶν ὅτε δακρύνοντες διηγούντο πρὸ τῶν ἐν ἐκπλήξει περιουκλούντων αὐτοῖς ἕκαστος κατὰ τὴν ἰδίαν ἀντίληψιν τὰ κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην.

Ἡ μετ' ἀγώνιας τέλος ἀναμενομένη ἐκείνη ἑσπέρα ἐφθασεν. καὶ πάντες οἱ κίτοικοι τῆς πόλεως συνήχθησαν ἐν τῇ στενῇ πλατείᾳ, καὶ ἠγουμένης τῆς μουσικῆς τῆς φρουρᾶς ψαλλομένων ὕμνων διαφόρων πρὸς τὴν πατρίδα, ἐλευθερίαν κλπ., ἀμέσως δ' ἐπομένης ὑπερμεγέθους εἰκόνας, παριστώσας ἀληγορικῶς μὲν ἀλλὰ δι' ἀμυφύβλου τέχνης τὰ κατὰ τὴν ἐξοδόν, τὸ πλῆθος ἐτρέπη τὴν πρὸς τὸν κῆπον τῶν ἠρώων ἀγουσαν διὰ ποικίλων φανῶν καὶ σημαίων κεκοσμημένην. Διελλθὼν συστοιχίαν εὐμεγέθων πλατάνων ἔστη πρὸ τοῦ πολυανδρίου, λόφου τουτέστιν, ἐν ᾧ ἐνεχώρησαν τὰ ὄστᾳ τῶν κατὰ τὴν ἐξοδὸν πεσότων. Πρὸς τὸ δεξιὸν μέρος καθορᾶται ὁ τάφος τοῦ Μάρκου Μπότσαρη, πρὸς ἀριστερὰ δὲ ὁ τοῦ Ἑπαμ. Δεληγεώργη. Εὐχαὶ ὑπὸ πάντων τῶν ἱερῶν τῆς πόλεως ἀνεπέμφθησαν εἰς τὸν Ὑψιστὸν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν πεσότων, ἐπεφάνη δ' ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ

τὸν ἐρωτᾶς καλλίτερον τίνος εἶναι ἡ λευκὴ αὐτὴ καὶ ὠραία οἰκία ἣτις περιβάλλεται ὑπὸ κήπου; —Εἶναι ἡ οἰκία τοῦ Καποδίστρια, Δεσποινίς.

Ἡ Δεσποινὶς Ῥαλοῦ Βουγᾶ.

—Ἐδῶ ἰδολοφονήθη; —Ὅχι, ἐδῶ κατῴκει ὅτε ἦτο πρόεδρος τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως τῷ 1824 (sic). Θὰ περάσωμεν μετ' ὀλίγον ἐμ-

λόφου ὁ τῆς ἡμέρας ῥήτωρ, ὅστις, συγκινημένος αὐτός, κατῴρωσε διὰ τῆς ὑποτρομεύσεως ἐξ ἐνθουσιασμοῦ φωνῆς νὰ μεταδώσῃ τὰ αἰσθήματα αὐτοῦ καὶ εἰς τοὺς περιστοιχίζον-τας κατὰ τὴν ὄραν ἐκείνην τὰ ὄστᾳ τῶν προμάχων τῆς ἐλευθερίας· οὐ μόνον δ' ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν πολλῶν γυναικῶν ἀφθονά ἔρρεον τὰ δάκρυα κατὰ τὰς ἐνθουσιωδιστέρας τοῦ ῥήτορος στιγμῆς, ἀλλὰ καὶ λυγμοὶ ἤκουοντο ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς καρδίας ἐξερχόμενοι, οὗς αἱ ἱεραὶ αἰαί, ἐὰν ἀντελήφθησαν, θὰ ἀπεδείκνυτο βεβαιῶς ὡς τὸ πολυτιμότερον τῆς ἐγγνωμοσύνης δαίγμῃ. Ἄλλ' ὁ ῥήτωρ ἦτο ἀμείλιχος, ἡ φωνὴ αὐτοῦ κατέστη σπαρακτικὴ, σπαράσσουσα οὐχὶ ὡς ἐνίων ἐπιταφίων ῥητόρων τὰ ὄτα τῶν ἀκροατῶν, ἀλλὰ τὰς καρδίας αὐτῶν. Ἐκίστη φράσις ἐπιτυχέστερον διαδεχομένη τὴν ἐτέραν ἐπέφερον ἱερὰν φρικίαν καὶ ἐπὶ τοῦ ψυχροτέρου καὶ ἀπαθεστέρου τῶν θεατῶν· ὅτε δὲ ζωηρότατα καὶ γοργότατα περιέγραφε τοὺς ἀποχωρισμούς τῶν μικρῶν τέκνων ἀπὸ τῶν μεγάλων αὐτῶν, τὴν ἀνηλεῆ σφαγὴν τῶν πατέρων καὶ ἀδελφῶν πρὸ τῶν ὀμμάτων τῶν φιλάτων· πάντων οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν πλήρεις δακρύων, καὶ οἱ λυγμοὶ μόλις συνέχοντο, ἵνα μὴ παρέλθωσι χωρὶς νὰ ἀκουσθῶσι καὶ αἱ τελευταῖαι τοῦ ῥήτορος λέξεις· ἀλλ' αἴφνης ὤζει, ὀξυτάτη γυναικεία φωνὴ ἀκούεται πρὸς τὰ δεξιὰ αὐτοῦ· καὶ σὺν αἵμα ἀνθρώπινόν τι ὄν κυλιέται διὰ τὴν ἀψύχου ἀπὸ τοῦ λόφου. Ὁ ῥήτωρ ἀναγκάζεται πρὸς στιγμὴν νὰ διακόψῃ τὸν λόγον αὐτοῦ, καθόσον πολλὰι προσέδραμον πρὸς τὸ μέρος, ἐνθεν ἠκούσθη ἡ φωνή. Γρατὰ ἰσχυρὴ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκλεισμένους ἔχουσα ἐκείτο ἐκτάδην ἐν ἀναισθησίᾳ διατελοῦσα. Ἐλιποθύμησεν; ἀπέθανεν; ἦτο ἡ ἐρώτησις ἡ ἀποτεινόμενη πρὸς τὸν σπεύσαντα κατῆρὸν καὶ ἀσχολούμενον νὰ παράσχῃ τὰς πρώτας βοηθείας. Μετ' ἐπιμελῆ καὶ σοβαρὰν ἐξέτασιν, τὸ πλῆθος ἀνέπνευσεν εἰς τὴν εὐχάριστον τοῦ ἱατροῦ ἀπάντησιν, καθόσον ἡ καρδιά αὐτοῦ ὑπερέπληθεν ἤδη συγκινήσεως, προξενηθείσης ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ ῥήτορος εἰκονισθείσης ποικίλης τοῦ θανάτου μορφῆς, καὶ δὲν θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ ὑπομείνῃ καὶ νέαν ἀλγεινὴν συγκίνησιν.

Ἦτο λιποθυμία προεβήθη κατὰ τινος μὲν ἐκ τοῦ ὑπεροβολικοῦ συνωστισμοῦ, κατ' ἄλλους δ' ἐκ συγκινήσεως. Πλ-

ρελάβομεν τὴν λιποθυμὸν γρατᾶν, καὶ ὠδηγηθέντες ὑπὸ τινῶν ἀγνωρισάντων αὐτὴν, μετέβημεν εἰς τινὰ πενιχρὸν οἰκίον, κείμενον παρὰ τὴν θάλασσαν. Ἡ ἔγγονος, μετ' ἧς ἡ γρατὰ συνέζη, ἀπουσίαζε τῆς οἰκίας, ἣν εἶχε φροντίσῃ νὰ προφυλάξῃ ἀπὸ τῶν κακοποιῶν τῆς πόλεως, διὰ τῶν κλειθρῶν ἐξασφαλίσασα αὐτὴν. Εἶβεν ἀκολουθήσῃ τὴν πομπήν, καὶ κατὰ ταύτην τὴν στιγμὴν, ὅποτε ἡμεῖς προσεπαθούμεν νὰ ἐκδιώσωμεν τὴν λίαν εὐθραυστον θύραν, ἠκράτο ἴσως τοῦ ῥήτορος ἀναλαβόντος τὸν ὑπὸ τοῦ ἀπροσδοκῆτου ἐπεισοδίου διακοπέντα αὐτοῦ λόγον. Ἄλλ' ἐνῶ πρὸ τῆς θύρας περιεθάλπομεν τὴν γρατᾶν ἐκτελούντες τὰς συμβουλὰς τοῦ ἱατροῦ, καταλαμβάνει ἡμᾶς ὠραία ῥοδόχορος νεάνις, ἀσθμαίνουσα, καὶ μετὰ δακρύων προσκύνει πρὸς τὴν μᾶμνην τῆς, ἵνα βεβαιωθῆ, ἐὰν θὰ εὐτυχῆσῃ εἰσέτι νὰ ἔχῃ αὐτὴν σύντροφον καὶ προστατίδα ἐν τῷ βίῳ τῆς, ἢ θὰ ἀναγκασθῇ ὑπὸ τῆς μοίρας νὰ διαδιώσῃ τοῦ λοιποῦ ἐν τελείᾳ ἀπορφανίσει, ἀτε ἀπὸ πολλοῦ ἀπολέσασα τοὺς γονεῖς αὐτῆς. Ἀνακουρισθεῖσα ἐκ τῆς ἡμετέρας βεβαιώσεως, ἣν μετ' ὄρκου ἀπήτησεν, ὅτι παροδικὸν καὶ βραχυχρόνιον ἦτο τὸ πάθημα τῆς μᾶμνης αὐτῆς, ἔσπευσε νὰ εἰσάγῃ ἡμᾶς εἰς τὴν οἰκίαν, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἀπεθέσαμεν τὴν ἀτυχῆ γρατᾶν, ἀρχομένην ἤδη νὰ συνέρχεται ἐκ τῶν πολλῶν ἡμῶν περιποιησῶν. Ἡ νεάνις ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα ἐμπείρου νοσοκόμου, ἐκφράζουσα ἡμῖν συγχρόνως τὴν βαθεῖαν αὐτῆς ἐγγνωμοσύνην «γὰ τὴν καλωσύνην μας.» Περιέτριψα τὸ βλεμματικὸν ἐντὸς τοῦ ἐυρῶ δωματίου, ἐν ᾧ εὐρισκόμεθα. Ἄπασα ἡ οἰκία συνέκειτο ἐκ τούτου μόνου, μετὰ τινος μικροῦ παραρτήματος ζυλίνου, ἐν ᾧ ἐνεφώλευον αἱ τῆς γρατᾶς ὄρνιθες. Ἐν τῷ μίσῳ ἀκριβῶς τῆς μιᾶς τῶν πλευρῶν τοῦ δωματίου τούτου ὑπῆρχεν εὐμεγέθης ἐστία, ἣς ἐκκατέρωθεν ἔκειτο χαμαὶ τὰ στρώματα τῶν ἐνοικουσῶν παρὰ ταῦτα δύο τεράστια κιβώτια, περιλαμβάνοντα τὰ πρὸς χρῆσιν αὐτῶν ἐνδύματα. Ἀνωθεν αἱ μεγάλαι δοκοὶ, διήκουσαι ἐγκαρσιῶς ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου εἰς τὸ ἕτερον ἐμκρτύρουν περὶ τῆς ἀπλότητος καὶ ἀρχαιότητος τοῦ οἰκήματος. —Εἶναι παλαιὸ πολὺ αὐτὸ τὸ σπίτι, κόρη μου; —Μπροστὰ ἀπὸ τὸ εἰκοσῆα.

προσθεν τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Σπυριδῶνος ἐν Ναυπλίῳ, καὶ θὰ σᾶς δεῖξω τὴν θύραν τοῦ ναοῦ τούτου ἐνώπιον τῆς ὁποίας ὁ Μαυρομυχάλης τὸν περιέμενε καὶ τὸν ἐφόνησε. Ὁ θόρυβος τῶν παντοῖου εἶδους ὀχημάτων ἀτῆνα διατρέχουσι τὴν ἀπὸ Ναυπλίου εἰς Ἄργος ἀγούσαν, καὶ τὰ νέφη τῆς κόωνεως ἣτις ἐγείρεται ὑπ' αὐτῶν, ἰδίως ἐπὶ τῆς διὰ μεγάλων δένδρων κεκοσμημένης ὁδοῦ ἀπὸ Τίρουθος εἰς Ναύπλιον, προαναγγέλλουσι τὴν ἐμφάνισιν μιᾶς τῶν σημαντικωτέρων πόλεων τοῦ βασιλείου. Ὑπολείπεται δὲ νὰ διέλθῃ τις σκηωτὴν τινὰ γέφυραν καὶ παλαιάν τινὰ θύραν, ἐφ' ἧς ὑπάρχουσι τὰ σήματα τῆς δημοκρατίας τῆς Βενετίας πρὶν ἢ εἰσελθῆ εἰς τὴν κυρίαν ὀδόν, ἣτις διασχίζει τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου εἰς τὸ ἄλλο καὶ συνδέει μεταξὺ ἀλλήλων

Ἡ Ραλοῦ Βουγᾶ καὶ ἡ Σωσάνα Ραμῶ.

τευμένας ὑπὸ δένδρων. —Αἱ Δεσποινίδες Βουγᾶ καὶ Ῥαμῶ ἤξευρον ὅτι ἡ οἰκογενεῖα Ἀντωνοπούλου κατῴκει ἐν τινὶ οἰκίᾳ τῆς πλατείας τῶν Πλατάνων ἐπομένως τὴν εὐρον ταχέως καὶ εὐκόλως. Ἐπειτα αἱ ὀδοπόροι περιμένοντο καὶ αἱ ἀποσκευαὶ αὐτῶν κομισθεῖσαι τὴν αὐτὴν πρωῖαν διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου, εἶχον μετενεχθῆ εἰς τὸ δι' αὐτάς προητοιμασμένον δωματίον τῆς Κυρίας Ἀντωνοπούλου, εὐμενῶς παραχωρηθὲν εἰς τὰς δύο νεανίδας, ὡς τὸ εὐρωχτότερον καὶ κάλλιον διεσκευασμένον. Ὅρελοιμεν νὰ ὀμλογήσωμεν ὅτι ἡ Κυρία Ἀντωνοπούλου κάμουσα τὴν θυσίαν ταύτην χάριν τῶν φίλων αὐτῆς ἐσκέπει νὰ κερδίσῃ διὰ τῆς ἱκανοποιήσεως τῆς φιλοτιμίας τῆς ὅτι ἔχανε ἐκ τῆς ἀναπαύσεώς τῆς. Ἐθεώρει τὸ δωματίον τῆς ἀριστοτέλεια καλαισθησίας,

—Εἶναι παλαιὸ πολὺ αὐτὸ τὸ σπίτι, κόρη μου; —Μπροστὰ ἀπὸ τὸ εἰκοσῆα.

— Μπροστά από το εικόσινα ; !
— Μάλιστα' εδω έστεφανώθηεν η βάβα μου τον παπ-
πούλη μου' και στα 21 είχε μια κόρη 7 ετών. Το οικόπεδο
τό πηρο προικα η βάβα μου, και έπειτα έκτισε, όταν άρρα-
θωνιάστηκε, το σπίτι ο παππούλης μου.

— Είναι γερη πολύ η βάβα σου ;
— "Αχ, γερη είναι' ποτέ της δεν είπε κεφάλι, ούτε ξέρει
τί θα είπη κινίνο, αν και είναι 85 ετών. 'Αλλ' όταν έρχεται
αυτή η εύλογημένη η ημέρα, που έκαμαν την έξοδο, δεν
ήξεύρω πώς να την παραγορήσω. Περισσότερο από δυο ήμέ-
ραις μένει νηστική, άναστυνάζει, κλαίει, δεν θέλει να ιδη
καμμιά γειτόνισσα, ούτε έμένα, εν φ' μ' άγαπαζ σαν τα μά-
τια της, και με προστατεύει. 'Αλλά έχει δικηο να είναι ιδιό-
τροπη μια φορά το χρόνο, γιατί παιδι της ήταν πάλιν.

Μόλις της νεάνιδος έκστομισάσθη την λέξιν παιδί της, η
γρατά, ήτις εν τω μεταξυ είχέ πως συνέλθει εκ των πολλών
της έγγόνου περιποιήσεων, κατεγομένη μόνον υπό νάρκης
τινός, η γρατά λέγομεν εις το άκουσμα της φράσεως «δικηο
έχει, ήτο παιδι της» αναλύεται εις δάκρυα, έξ ών από πολ-
λού χρόνου ήτο βεβαρημένη η καρδια αυτής, συγκινήσασα
και προκαλέσσα και τα ήμέτερα. Διότι άληθώς, εν τα δά-
κρυα τής γυναικός εν γενεί ισχύουσι να μαλάξωσι και την
σκληροτέραν καρδιαν, τα δάκρυα τής προβεδοηκυίας ήδη γυ-
ναικός έγουσι την δύναμιν να μαλάξωσι και τον γρανίτην.
Διατί άρα γε ; Η ανθρώπινη καρδια έχει την εύαισθησίαν
να άπαιτη παρά του Θεού, της Μοίρας, των ανθρώπων, να
σέβονται το δν εκείνο, όπερ έλάχιστον χρόνον μέλλει εισέτι
να διανύση επί του κόσμου τούτου, να μη περιβállωσι διά
θλίψεων την καρδιαν εκείνην ης εύάριθμοι εν τω μέλλοντι
παλμοί θα άκουσθώσι, να μη μιάνωσι την πολίαν την ενέ-
χουσαν άρρητόν τινα γλυκύτητα και άκατανόητον μυστήριον.
'Αλλ' όταν ιδωμεν προσβαλλομένην την αξίωσιν ταύτην της
ήμετέρας καρδιας, συμπάσχομεν, συνθηνούμεν, συγκλονίζο-
μεθα μετά του πρεσβύτου.

Ούτω λοιπόν διέθεσαν ήμας οι λυγμοί και οι θρήνοι τής
πρεσβύτιδος εκείνης, ώστε δεν ήδυνάμεθα να άποκρύπτωμεν
πλέον τα δάκρυά μας' δεν έτολμώμεν εν τούτοις να άπευθύ-

νωμεν προς αυτήν λόγους παραμυθητικούς, γινώσκοντες κα-
λώς, ότι πάσα εν τοιαύτη στιγμή, καθ' ην η καρδια άσπαι-
ρει, προσφερομένη λέξις προς παρηγορίαν δήθεν, όλος τάντι-
θετα άποτελέσματα έπάγεται. Συντρίβεται έτι μάλλον η καρ-
δια εκείνη. Οι παραμυθητικοί λόγοι εύρίσκουσι εύφρόσυνον
ήχω μόνον εις καρδιαν επανελθούσαν πως εις γαλήνην μετά
την δεινην θύελλαν. Δίκην λοιπόν καιροσκοπών άναμεινάντες
την ψυχολογικήν εκείνην στιγμήν, καθ' ην είμεθα πεπεισμέ-
νοι, ότι οι λόγοι ήμών θα συντελούν προς καταπράυνσιν τής
θλίψεως τής πρεσβύτιδος.

— "Ολοι έχομε βάσανα σ' αυτόν τον κόσμο, άνεφανήσα-
μεν. Ποιός πολύ ποιός όλίγο' κινείεις δεν μπορεί να είπη πώς
δεν έχει πίκραις.

— Ναι παιδιά μου, άλλ' όταν από τον καιρό που ήσθάν-
θηκες τον έαυτο σου δεν είδες μια καλή ήμέρα, δεν έγέλασε
τ' άγγελί σου, τότε γιατί ήλθες σ' αυτό τον κόσμο ;

Την πρεσβύτιδα διέκοψεν η έγγονος αυτής, προσφέρουσα
θερμόν ροφημα, όπερ μετ' έπιμελείας είχε παρασκευάση.

— Πιέ το βάβα' θα σου κάμη καλό.
— Παιδι μου, είμαι καλά' μα τον καιμό της Πανώρηας.
'Εξεπλάγηνεν και κατελήφθημεν υπό περιεργίας, άκού-
σαντες τον άήτη και πρωτότυπον τούτον όρκον.

('Ακολουθεί). G. M.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΣΙΝΑΙΣ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ

Οι Σίνοι είναι κατ' έξοχήν συντηρητικός λαός. Ούδεις
άλλος συνεισι μείζονα στασιμότητα προς πλέον άπρηχαιομέ-
νον πολιτισμόν. Το πνεύμα του έθνους τούτου είναι ώστε
συνδεδεμένος προς τας τελετάς, τας δοξασίας και την έαυ-
τού έπιστήμην. Ο χαρακτήρ της στασιμότητος, όστις δια-
κρίνει το Ουράνιον Κράτος είναι συνέπεια των επικρατουσών
θηρσκευτικών άρχών εν τη εύρεία μοναρχία και όστις επίσης
επιβállεται και επί της άνατροφής.

Παρά Σίνοις ουδεμία λέξις περι Θεού' ουδ' ύπαρχει αυτή

εις την γλώσσάν των. Γνωρίζουσι μόνον ότι ύφίσταται μία
του παντός δύναμις, ο ουρανός, όστις έξουσιάζει όλην την
φύσιν. Ο αυτοκράτωρ, υιός τής δυνάμεως ταύτης, είναι μό-
νος εις σχέσεις μετ' αυτής, δι' ο ένοι το πνευματικόν μετά
του κοσμικού κράτους. Δύναται μάάλιστα να όνομασθη το
άνώτερον δν των Σινών, άτε κοινός πατήρ των ύπηκόων του'
αι προσταγαί του θεωρούνται θείαι, παρ' ουδενός θνητού ύπο-
βλητέαι εις εξέτασιν η άντιλογίαν' μετ' αυτόν έρχονται οι
Μανδαρίνοι και διάφοροι βαθμοί ύπαλλήλων, άντιπροσώπων
αυτού, προς ους όφείλεται, κατά συνέπειαν, σέβας και λα-
τρεία άνάλογος. Ο πατήρ οικογενείας είναι το τέμα της
ξεράρχιας ταύτης και άντιπρόσωπος του αυτοκράτορος εν τη
οικία αυτού' τοιουτοτρόπως η Σινική παριστά μεγάλην οικο-
γένειαν, εν η ο αυτοκράτωρ, οι δημόσιοι λειτουργοί, οι γονείς
και οι πρόγονοι είναι πρόσωπα ιερά και άντικειμενα λατρείας.

Ίδού τινα σχέσιν έχοντα προς την θρησκείαν των Σινών :
« Έάν τα του οικου διοικωνται καλώς και τα του κράτους
θα έχωσιν όμοίως, διότι ταυτα θεμελιούνται επ' εκείνων (1).
» Ο σεβόμενος τους γονείς αυτού θα σέβηται και τον βα-
σιλέα, και ο τελευταίος ούτος δύναται τότε ν' άναγνωρίση ως
ύπηκόους αυτού τα τοιαυτά τέκνα.

Ουδεμία θείσι, ουδέν αξίωμα δύναται ν' άπαλλοτριώση το
τέκνον της υϊκής στοργής' η υϊκή ύπακοή φθάνει μέχρι του
ουρανού, ούτινος μιμείται την κανονικήν κίνησιν' αυτή έμπε-
ριλαμβάνει την γην πᾶσαν και είναι εικών της γονιμότη-
τός της.

» Η έξουσία του πατρός είναι άπεριόριστος ως και η των
παιδων εύπειθεια. Ο Μανδαρίνος όφείλει να τιμωρη το παι-
διον ου ο πατήρ παραπονεΐται, άνεξετάστω, διότι το παι-
διον καθ' ου ο πατήρ δυσαρεστεΐται είναι αξιοτιμώρητον.

» Οι γονείς τρέφουσι και εκπαιδεύουσι το παιδιον αυτών
έως ου άνδρωθη. Η άρετή του πατρός και της μητρός είναι
άπειρος, ως ο ουρανός».

Ο φονεύων των υιόν αυτού (οι παιδοκτόνοι πολλάκις άπαν-
τώσιν εν Σινική) δεν τιμωρείται, άλλ' όταν παιδιον περιυβρίζη

(1) Το αξίωμα τούτο νομιμω αξιον προσοχής.

τους γονείς του, φονεύεται' όλος ο τόπος τίθεται εις κίνησιν,
επειδή διεπράχθη το μυσαρρότερον των έγκλημάτων' ο αυτο-
κράτωρ κρίνει από του θρόνου του, πάντες δ' οι τής περιφε-
ρείας Μανδαρίνοι παύονται, διότι η διοίκησις χώρας εν η τοι-
αυτα άπαισία λαμβάνουσι χώραν όμολογουμένως δεν είναι
καλή. Ο ένοχος σχίζεται, η οικία αυτοούκαι αι γειτονικαί
καίονται και καταστρέφονται άρδην.

Τα προς τους γεννήτορας καθήκοντα των τέκνων είναι η
βίασι των ύπηκόων προς τους ήγεμόνας, των ύπηρετών προς
τους κυρίους, των μαθητών προς τους διδασκαλους.

« Δέον να σέβηται διά βίου ο διδάσκαλος, ως πατήρ' μα-
θητής συνοδούων τον έαυτου διδάσκαλον δεν δύναται να τον
αφήση όπως όμιλήση μετ' άλλου' ουδ' επί των βημάτων
αυτου βαδίζει, άλλ' όλίγον δεξιά, στηριζομένου επί των ώ-
μων αυτού του διδασκαλου, ίνα τω είπη τι εις το ους, πρέπει
να βάλη την χειρα επί του στόματος, όπως μη τον ένοχλη
διά της αναπνοής.»

Εν τοιαύτη καταστάσει πραγμάτων και υπό το κράτος
τοιούτων άρχών, έννοιε τις ότι η Σινική μένει στάσιμος. Ως
όλοι αυτής οι νόμοι, η διδασκαλία και η φιλολογία είναι
ιεραί, διο και διηνεκώς μένουσιν άμετάτρεπτοι. Η σπουδή
των Σινών δεν είναι έρρευνα έλευθέρα και έμβριθής της άλη-
θείας κατά τους διαφόρους κλάδους της έπιστήμης άναλή-
τησις, άλλ' απλή μηχανική γνώσις των τελετών, των νόμων,
των άρχών και των γεγονότων των εν τη φιλολογία αυτών
περιεχομένων. Αι Σινικαί μελέται όμοιάζουσι προς τας της
άρχαιας σχολαστικής, καθ' ός, « ο 'Αριστοτέλης το είπεν,»
άπεμάκρουσιν πᾶσαν άμφιβολίαν. Έκαστος των Σινών όφείλει
να έννοη τας διαταγας του αυτοκράτορος' η Σινική είναι η
χώρα των σχολειών και των εξετάσεων' διά των σπουδών
δύναται τις ν' άνυψωθη εις την διοικητικήν ιεραρχίαν. Ο
αυτοκράτωρ είναι ο σοφώτερος του τόπου.

Αι εν Σινική σπουδαί περιλαμβάνουσι τέσσαρας κυρίας
σειράς' εν τη πρώτη (προκαταρκτηκή εκπαιδευσις), διδάσκα-
ται το άναγινώσκειν και το γράφειν, μανθάνονται εκ στή-
θους αξιώματα, γνωμικά κτλ. Η διδασκαλία αυτή έχει βα-

σιν την μνήμην.

κατέχει εν άλλαις λέξεσι το θέλητρον του νέου, του άγνω-
στου, του άπρηγορευμένου.

'Αναμφιβόλως, η Σινάνα ήνωεν εις το είδος τούτο της
γοητείας πολλας άλλας ιδιότητες. Δεν ήτο μὲν ποσώς ώραία'
πλην πρόσωπον μικρόν σαρκαστικόν, στόμα πονηρῶς μειδιών,
κόμη ξανθή ούλόθριξ κοσμούσα πρόσωπον γεμον εξ έρυθρήμα-
των ως βερούκοκκον, πρόσθεσι, τούτοις και τεχνάσματα άπειρα
και προσπαθείας όπως θελήη, όπως σκοτίση την κεφαλήν άν-
δρός οιουδήποτε. Ούτω ίσως δυνατόν να εξηγηθη δια τί ο πα-
τήρ της ώραίας 'Ραλους ήρχισε να άνησυχη άφ' ότου η θυ-
γάτηρ του έσχε Γαλλίδα διδασκάλισαν!

Ύδωρ, και εκένωσε τας όλίγας σταγόνας καφε άς δύναται να
δεχθη εν τουρικόν φιλλάκι. Είναι γνωστά τα εκ πορσελιάνης
ταυτα κύπελλα άτινα φαίνονται ως ει ανήκοντα εις την σκευ-
οθήκην κούκλας τινός πριν η τεθώσιν επί του άργυρου αυτών
ύποστηρίγματος του ζαρφίου, και των όποιων η χωρητικότης
μειούται κατά το τρίτον εκ της ύποστάθμης του καφε.

'Αφου εξέτέλεισεν τον ύποχρεωτικόν τούτον τύπον της φι-
λοξενίας, η Χρυσούλα και η Κατήγκω, άπεσύρθησαν κατά
τον αυτόν τρόπον καθ' όν εισήλθον μεγαλοπρεπώς, ως δυο
'Ολλανδικαί Γαλέραι ώθούμεναι από την φουσκοθαλασσιάν.

Η σύγκρισις αυτή δεν γίνεται με σκοπόν ειρωνικόν, έκασ-
τος λαός έχει την αισθητικήν του, ήξεύρομεν δε και τρα-
γοῦδι' 'Ελληνικόν πολύ ώραϊον.

Η κυρία 'Αντωνοπούλου έθεωρείτο μια των ώραϊοτέρων
γυναικών του Ναυπλίου.

Η δε 'Ραλου, η εύχαρις, η τρυφερά, ο άγγελος αυτός
ίθυσίαε την καλλονήν αυτής διότι ήναγκασμένη να συμ-
μορφώται με τα 'Ελληνικά έθιμα, προσπαθεί να άπομιμη-
ται πάσει δυνάμει αυτά, και συνεπώς να χάνη την ιδίαν χά-
ριν. Τα θέλητρα και αι χάριτας ενός τόπου δεν άπομιμούν-
ται εν τω άλλω.

Δύναται τις ποτέ να φαντασθη την 'Αφροδίτην της Μή-
λου με στηθόδεσμον ;

Ούτως άποθαίνει εκπληκτικόν πώς ο Κώστας Θεογάρης
ήρασθη εύθυσ εξ άρχής της 'Ραλους Βουγα, μάλλον η της
Σωσάννας 'Ρωμό.

Δεν είναι παραδεδεγμένον ότι μεταξυ πολλών γυναικών
Ισής αξίας η ξένη πάντοτε έχει την κίνην ; διότι ύποβοηθει-
ται υπό του εν αυτή άσυνήθους. 'Επειτα φαίνεται ως να την
περιβάλλη είδος τι άρώματος έπαγαγωῦ και μυστηριώδους,

ούτινος η πολυτέλεια ώφείλει να τη προσκτήση τον θαυμα-
σμόν της Δεσποινίδος Βουγα' τη έπροξέει εύχαρίστησιν το
να δυνηθη να δείξη προς την Παρισινήν διδασκάλισαν ότι και
αι 'Ελληνίδες έννοουσι τας λεπτάς άπαιτήσεις του πολιτισμού.

Πράγματι δε ένεποίησε ζωηράν έντύπωσιν προς την Δεσ-
ποινίδα 'Ρωμό η θεά όροφής βαθείας κυανού χρώματος με
γοφθικά πλαίσια εκ κονιάματος έρυθρού, και τα προς έντελή
καταρτισμόν του στολισμού τούτου κρεμάμενα εκ σιδηρού σύρ-
ματος εις τας τέσσαρας γωνίας της όροφής, και εις το κέν-
τρον γύφιννα πτηνά, κρατούντα διά του βράμφους ρόδον εκ
χάρτου.

Όσον δ' άφορα εις τα έπιπλα, ήσαν ως εν πάση τη 'Ανα-
τολή άπλούστατα, θρανία έπεστρωμένα διά λινού με έρυθράς,
πρασίνουσι και κυανὰς ραβδώσεις έσχημάτιζον διδάνιον γύρω
του θαλάμου χρησιμεῦον ήδη από πενήτηκοντα ετών ως κλίνη
και ως κλίσιμα, δυο δε μεγάλα κλίσινα άγορασθεισά εν Νεα-
πόλει και πληθύς Αυστριακῶν έδρών εκ καμπού ξύλου έπε-
δεικνουν την πρόδοον εις τον τρόπον του διατᾶσθαι.

Η άφιξις του Θεογάρου καιτοι άπροδόκητος έπροξένησε
γαράν προς τους εξαδέλφους του, ιδίως προς τον Λοχαγόν του
Μηχανικῶ 'Αναστάσιον 'Αντωνοπούλον, αξιωματικόν περι-
λημένον εν τω στρατῶ, και νυμφευθέντα πτωχῶν μὲν και όρ-
φανῶν άλλ' ώραϊαν κόρην συνανατραφεΐσαν μετ' αυτού υπό της
μητρός του, άγαθής γραίας συνοικούσης ήδη μετά των δυο
τέκνων της.

Η υπό της 'Ελληνικής Κυβερνήσεως προς την μητέρα,
χήραν άνωτέρου αξιωματικῶ, παρεχομένη μηναία σύνταξις
και ο μισθός του λοχαγῶ άπήρτιζον τους μόνους αυτών πό-
ρους, ούτινες εξήρχον εις τας άνάγκας αυτών.

Η ύπηρεσία του οικου εξέτελείτο υπό τινος στρατιώτου,

όστις ότε μὲν μαγειροῦ, ότε δε ήνιόχου, ότε δε θαλαμηπό-
λου, ότε δε και ύπηρετριας των νηπιών καθήκοντα εξετέλει,
άντικαθιστών το επ' αυτω τας εν τη οικία δυο ψυχοκόρας.

Η ψυχοκόρη είναι είδος τας οικονομικής ύπηρετίας προς
ην ουδένα πληρόνουσι μισθῶν οι κύριοι της, άλλ' ύποχρεού-
ται ήθικῶς να την ύπανδρεύσωσιν ήμέραν τινα διδόντες αυτή
μικράν τινα προικα. Πολύ συχνά, φεύ, συμβαίνει ώστε αι
πτωχαί ψυχοκόροι έχουσι να περιμεινῶσιν επί τοσοῦτον ίνα
η προς αυτάς ύποχρέωσις των κυριών των εκτελεσθη ώστε
σχεδόν χάνουσιν επί τέλους πᾶσαν έλπίδα άποκαταστάσεως,
πλην διά τούτο η άφοσιώσις των δεν μειούται και εξακολου-
θούσιν έχουσαι την αυτην έμπιστοσύνην προς τους Κυρίους
των, και κάποτε εύρίσκουσι εις το κάτω κάτω της διαθήκης
την άμοιβην της άφοσιώσεώς των.

Η κυρία 'Αντωνοπούλου έπεθύμει από καρδιας να δεχθη
τους ξένους της δια της εις εξαρετικας περιστάσεις έθιζομέ-
νης έθιμοταξίας. Όθεν κύπτουσα άνωθεν του κυκλιδιώματος
της κλίμακος εξέφερεν άπελπιστικὰς κραυγάς καλοῦσα τηνΚα-
τήγκω και την Χρυσούλα!... Αι άνόητοι είχαν λησμονήσει
να φέρωσι το γλυκό.

Επί τέλους η Χρυσούλα και η Κατήγκω έφάνησαν σύ-
ρουσαι επί του πατώματος τα εν ειδει παντούφλης φερόμενα
ίλαστικά των ύποδήματα έχουσαι τας δυο μελανὰς των πλε-
ξιδας κρεμασμένας όπισθεν, την δε κεφαλήν κεκαλυμμένην
διά κεκρυφάλου εισήλθον η μια κατόπιν της άλλης σπρώ-
χνουσαι την θύραν διά του γόνατος.

Ερ' ενός δίκου η Κατήγκω προσέφερε ροδοζάχαριν, γλυκό
τσοκολάτας, μαστίχης, πέπονος... 'Επί έτέρου εκράτει η Χρυσούλα τον καφε και το δροσερόν ύδωρ.

Έκαστος έλαβεν εν κοχλιάριον εκ του γλυκού, έπιεν όλίγον

Ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐξηγοῦνται τὰ χωρία, ἀξιώματα κτλ. τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ διδαχθέντα. Ἐν τῇ τρίτῃ, πρόκειται περὶ ὕφους κατὰ τὰ διάφορα αὐτοῦ εἶδη· ἐν τῇ τετάρτῃ, γίνονται διάφοροι πραγματεῖαι ἐν αἷς καὶ περὶ ποιήσεως.

Τὰ γυμνάσματα ταῦτα ὑπόκεινται πρῶτον εἰς τὴν καταμέρισιν τῆς ὕλης, ἐξακριβοῦνται ἔπειτα αἱ ἀρχικαὶ ἰδέαι, ἀναλύονται καὶ κατατάσσονται αἱ σκέψεις, καὶ τέλος ἐπέρχεται ἡ ἐνοποίησης τοῦ ὅλου.

Ἡ ῥητορικὴ ἢ ἡ μελέτη τῶν σχημάτων τοῦ ὕφους, ἔχει ἐπίσης κινῶν σταθεροῦς. Καθ' ὅλην ταύτην τῶν μαθημάτων τὴν διάρκειαν ἐπιδιώκεται ἡ ἀνάγνωσις καὶ ἡ γραφή, διότι αὐταὶ εἶναι στενῶς μετὰ τῶν ἰδεῶν συνηνωμένα, καθ' ὅσον οἱ Σῖναι δὲν ἔχουσι γράμματα πρὸς γραφὴν τῶν λέξεων, ἀλλ' ἐκάστη ἰδέα παριστᾶται διὰ χωριστοῦ σημείου· ἀπαιτεῖται ὅθεν δι' ἕκαστον ἀντικείμενον ἢ ἰδέαν, σημεῖον γεγραμμένον ἢ λέξις προφερομένη. Οὕτω πῶς ἡ σπουδὴ τῶν ἰδεῶν εἶναι ἀλληλένδετος πρὸς τὴν ἐκμάθησιν τῆς τε ἀναγνώσεως καὶ τῆς γραφῆς. Ἐν τοῖς προκαταρκτικοῖς σχολείοις δέον νὰ ἐκμανθάνωνται τέσσαρες χαρακτῆρες τὴν ἡμέραν. Ὁ ἐπιστάμενος 80,000 λέξεις καὶ τσαῦτα τούτων παραστατικὰ σημεῖα, ὃ ἐν ἄλλοις λόγοις ἔχων γνῶσιν 80,000 ἰδεῶν, θεωρεῖται ὡς λίαν σοφός.

(Ἔπεται συνέχεια)

Δ. Γ.

ΥΠΗΡΕΤΩΝ ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Εἰς ὑπηρετήν τινά εἶχε συστήσῃ ἡ Κυρία τὴν καθαριότητα τῆς οἰκίας, ἰδίως νὰ πλύνῃ καθ' ἐκάστην τὴν πλακόστρωτον αὐλήν, νὰ τὴν σαρώνῃ δις καὶ τρίς τῆς ἡμέρας, νὰ ἐπιπλήτῃ, καὶ ἐν ἀνάγκῃ δέρῃ τοὺς ἀσχημιζοντας αὐτήν, καὶ νὰ τῇ ἀναφέρῃ πᾶσαν ἐκτροπήν.

Ἡμέραν τινά διερχόμενος τὴν αὐλήν ὁ Κύριός του γλυστράει καὶ καταπεσὼν κατασυντρίβει τὴν ρινά του, ἐξ ἧς τὸ αἷμα ρεῦσαν κατερύπανε τὴν αὐλήν.

Τότε ὁ ὑπηρετὴς περιελθὼν εἰς δυσχερῆ θέσιν καὶ ἀγωνῶν ἀν πρέπη νὰ ἐπιπλήξῃ ἢ νὰ κτυπήσῃ τὸν Κύριόν του, τρέχει πρὸς τὴν Κυρίαν του...

— Ὁ ἀφέντης, Κυρία, τῇ λέγει, ἐλέρωσε τὴν αὐλήν μὲ τὴν μύτη του, τί νὰ τοῦ κάμω; νὰ τὸν μαλώσω ἢ νὰ τὸν δείρω;

— Τὸν ἄθλιον! εἶπέ του ὅτι τοῦτο μὲ δυσπρόσετσε πολὺ! ... καὶ νὰ μὲ περιμένῃ... τώρα θὰ κατέβω μόνη μου καὶ τὸν διορθῶν...

Εἰς ὑπηρετὴς λέγει πρὸς τὴν Κυρίαν του :

— Κυρία, δόσε μου τὸ κλειδί τῆς ἀποθήκης.

— Ἄλλοτε νὰ μὴ μοῦ ὀμιλῆς οὕτω, ἀλλὰ πάντοτε πληθοντικῶς, ἀπαντᾷ ἡ Κυρία.

Ὁ ὑπηρετὴς δὲν ἐννοεῖ.

— Νὰ μοῦ ὀμιλῆς, δηλαδή, ὡς νὰ ἤμουν δύο πρόσωπα, ἔτσι : δότε μου, κάμετέ μου τὴν χάριν, σὰς παρακαλῶ κτλ.

— Καλῶς, Κυρία, ἐνόησα τώρα, καὶ ὅταν εἴσθε δύο μαζῇ, πῶς θα σὰς ὀμιλῶ;

— ! ! ! ...

Μεταξὺ δύο ὑπηρετῶν :

— Ποῦ πηγαίνεις Γιάννη;

— Νά, θὰ πάγω καὶ γὰρ νὰ ἴδω τὴν ἐκθεσιν τοῦ Παρνασσού.

— Καὶ τί ἐκθεσὶς εἶναι αὐτή, καλέ;...

— Τῆς ζωγραφικῆς.

— Ζωγραφικῆς; δηλαδή ἔχουν ζωὰ τυπωμένα;

— Ὅχι, ἀδελφέ, ἔχουν εἰκόνας τῆς λαδομπογιᾶς, δὲν καταλαβαίνεις;...

— Ἄ ναι, κατάλαβα τώρα, κύταξε ὁμῶς νὰ μὴ λερώσῃς τὰ καλὰ σου φορέματα...

— Ὅρσε, ποῦ κατάλαβες, μωρὲ εἶναι τῆς ξηρασίας χρώματα.....

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Κίνδυνοι ἐκ τῶν κακῶν ὑδάτων. Εἶναι ἐντελῶς βέβαιον, ὅτι ἡ χρῆσις μεμολυσμένου ὕδατος πρὸς πόσιν εἶναι μία τῶν κυριωτέρων καὶ συνηθεστέρων ἀφορμῶν τῆς ἐνακήσεως τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ, καὶ ἐν τούτοις εἰς πολλὰς περιπτώσεις διατελοῦμεν ἐντελῶς ἀδιάφοροι καὶ ἀμέριμοι ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν καὶ ἐξέτασιν τοῦ ὕδατος, τὸ ὁποῖον πίνομεν. Ἡ δηλητηρίασις τοῦ ὕδατος προέρχεται σχεδὸν πάντοτε συνεπείρ τῆς διήθησεως αὐτοῦ ἐν τῷ ἐδάφει, διὰ μέσου ὑλῶν προερχομένων ἐκ τῶν ἀφοδευτηρίων, ἐξ ἐλαττωματικῶν ὑπονόμων ἢ διαρύγων, ἐκ τῶν στασιμῶν ὑδάτων κτλ. Ἡ δὲ διήθησις συντελεῖ ὥστε τὸ μόλυσμα νὰ μὴ ἀναγνωρίζεται οὔτε ἀπὸ τῆς γεύσεως οὔτε ἀπὸ τῆς ὀσφρήσεως, καὶ ὅσα τὸ ὕδωρ δὲν ἀποφαίνεται τοιοῦτον, κατὰ τσαῦτον εἶναι κινδυνῶδες. Πρὸς πρόληψιν κινδύνων ἐκ τῆς χρήσεως τοιαύτων ὑδάτων, ἀπαιτεῖται μεγάλη προσοχὴ καὶ εἰδικότης, καὶ ἐφ' ὅσον μὲν ἡ ὑπεύθυνος ἀρχὴ φροντίζει δεόντως περὶ τούτου, ἔχει καλῶς, ἐν ἐναντίᾳ ὁμῶς περιπτώσει φρονιμώτερον εἶναι νὰ ποιῶμεν χρῆσιν ὑδάτων μὴ διερχομένων διὰ τοῦ ὑπὸ τὴν πόλιν ἐδάφους.

Μεμολυσμένος ἀήρ. Ὅπότεν τὴν πρωίαν ἐχειρόμενοι τῆς κλίνης, ἰδίως ἐν ὥρᾳ χειμῶνος, αἰσθάνεσθε τὸν ἑαυτὸν σας κακοδιάθετον, μὲ ὀλίγον πονοκέφαλον, καὶ αἱ σινδῶναι τῆς κλίνης σας ὡς καὶ τὰ τεῖχη τοῦ δωματίου σας εἰσὶν ὑγρά, ἐστὶ βέβαιον ὅτι ὁ ἀερισμὸς δὲν ἐκτελεῖται ἐπαρκῶς.

Συνήθως κλειόμεν τὰς θυρίδας πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ ψύχους, οὐδῶλος σκεπτόμενοι ὅτι οὕτω πράττοντες ἀποφεύγομεν ἀφ' ἑτέρου τὴν ἀνανέωσιν τοῦ ἐν τῷ δωματίῳ ἀέρος. Εὐρισκόμενοι ἐν κλεισθῷ δωματίῳ, ταχέως τὸ ἐν αὐτῷ ὑπάρχον ὀξυγόνον ἐξαντλεῖται, τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ, ὡς καὶ αἱ δηλητηριώδεις οὐσίαι αὐξάνονται, καὶ ἐντὸς ὀλίγων ὥρῶν ἡ ἀναπνοὴ καθίσταται βαθμηδὸν δυσκολωτέρα. Ὁ ἀήρ ἐν ταῖς δωματίοις χρῆζει ἐκάστοτε ἀνανέωσεως, διότι ταχέως ἀντιλαμβάνομεθα τῶν ὀλεθρίων ἀποτελεσμάτων. Ἀποφεύγετε τὰ ἀέρια ρεύματα ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸν ἀερισμὸν τῶν δωματίων σας, διότι ζῆ τις ἀνετώτερον καὶ ὑγιέστερον δι' ὀλίγης θερμότητος καὶ περισσοτέρου ψυχροῦ ἀέρος, παρ' ὅσον ἤθελε τις ὑποθέσει.

Τὰ δωματῖα ὅλα, ἰδίως τὰ τοῦ κοιτῶνος, δέον νὰ ἀερίζονται πολλάκις τῆς ἡμέρας ἰδίως ὅταν ἦναι μικρὰ καὶ πάντοτε κατοικήσιμα.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΤΗΣ 'ΦΥΣΕΩΣ,

Δ. Χ. Λάρισσαν. Ἐχει καλῶς. Ἀναμένομεν ἐνεργείας σας. — Α. Σ. Ὑδραν. Ἀγγελίαν ἀπεστείλαμεν. Ἐνεργήσατε δέοντα. — Δ. Γ. Π. Τρίκαλα. Σῆς ἐνεγράψαμεν. Περιμένομεν καὶ ἄλλους. — Α. Σ. Αἴγιον. Ἐλάβομεν συνδρομὴν σας εὐχαριστοῦμεν. Ἀπόδειξις σας φέρει ἀριθμὸν 115. Δῶρα ἀποστέλλομεν προσεχῶς. — Ἰω. Δ. Πάτρας. Ἀπόδειξις σας φέρει ἀριθμὸν 113. — Π. Π. Ἀλιβερίου. Ἀπόδειξις σας φέρει ἀριθμὸν 114. — Ν. Σ. Κύθηρα. Συνδρομὴν σας ἐλάβομεν. Ἀπόδειξις σας φέρει ἀριθ. 116. Δῶρα λαμβάνετε προσεχῶς μετ' ἀποδείξεως. Παρακαλοῦμεν ὑποστηρίξτε τὴν Φύσιν, ἥτις ἐλπίζομεν κατασταθῆ ἀνταξία. — Π. Π. Ἀθήνας. Σῆς ἐνεγράψαμεν διὰ τριμηνίαν. — Σ. Σ. Μέγαρα. Εὐχαριστοῦμεν καλὰ διαθέσεις σας. Νέα σειρά ἀποστέλλεται σὺν τῷ παρόντι φύλλῳ. — Στ. Μ. Μαντούδιον. Ἐλάβομεν συνδρομὴν σας εὐχαριστοῦμεν. Ἀπόδειξις σας φέρει ἀριθ. 117. — Ι. Μ. Πύργον. Ἐλάβομεν συνδρομὴν σας εὐχαριστοῦμεν. Ἀπόδειξις σας φέρει ἀριθ. 118. Δῶρα ἀποστέλλομεν προσεχῶς. — Ν. Γ. Τρίπολιν. Ἐλάβομεν συνδρομὴν σας εὐχαριστοῦμεν. Ἀπόδειξις σας φέρει ἀριθ. 119. Δῶρα ἔχετε προσεχῶς.